

www.galarna.si

Oyinkan Braithwaite: *My Sister, The Serial Killer*

Prevod: Ljubica Karim Rodošek

Copyright: © Oyinkan Braithwaite, 2017, 2018

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2019

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizorjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock

Ta knjiga je leposlovno delo. Imena, liki in dogodki, opisani v tem delu, so plod avtoričine domišljije. Kakršna koli podobnost z dejanskimi osebami, živimi ali preminulimi, dogodki ali kraji je povsem naključna.

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111-31

BRAITHWAITE, Oyinkan

Moja sestra, serijska morilka / Oyinkan Braithwaite ; prevod Ljubica Karim Rodošek. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2019

Prevod dela: My sister, the serial killer

ISBN 978-961-7052-99-2 (trda vezava)

ISBN 978-961-7076-00-4 (broš.)

COBISS.SI-ID 96951809

Oyinkan Braithwaite

**Moja sestra, serijska
morilka**

Prevod:

Ljubica Karim Rodošek

Moji družini, ki jo nadvse ljubim:
Akin, Tokunbo, Obafunke, Siji, Ore

MOJA SESTRA, SERIJSKA MORILKA

BESEDE

Ayoola me pokliče s temi besedami: Korede, ubila sem ga.
Upala sem, da teh besed ne bom slišala nikoli več.

BELILO

Stavim, da niste vedeli, da belilo prikrije vonj po krvi. Večina ljudi belilo uporablja vseprek, saj domnevajo, da je vsestransko uporaben izdelek, in si nikoli ne vzamejo časa, da bi prebrali seznam sestavin na etiketi, nikoli si ne vzamejo časa, da bi se vrnili k nedavno pomiti površini in si jo pobliže ogledali. Belilo bo odlično razkužilo, toda ni ravno idealno za čiščenje, zato ga uporabim šele, ko sem dodobra zdrgnila kopalnico in odstranila vse sledi življenja in smrti.

Jasno je, da je bila soba, v kateri sva, pred kratkim renovirana. Videti je, kot da nikoli ni bila uporabljena, še posebej zdaj, ko sem porabila skoraj tri ure, da sem jo očistila. Najteže je bilo priti do krvi, ki se je zažrla v špranje okoli prhe. To je del, ki ga zlahka spregledaš.

Na nobeni površini ni ničesar; njegov gel za prhanje, zobna ščetka in zobna krema so spravljene v omarico nad

umivalnikom. Tam je tudi kopalna preproga – črn smeško na rumenem kvadratu v drugače beli sobi.

Ayoola čepi na straniščni školjki z dvignjenimi koleni, ki se jih oklepa z rokami. Kri na njeni obleki se je posušila in nobenega tveganja ni, da bo kapnila na bela, zdaj sijoča tla. Svoje drede ima spete na vrhu glave, da z njimi ne pometa po tleh. Ves čas me pogleduje s svojimi velikimi rjavimi očmi, boji se, da sem jezna in da se bom kmalu dvignila z rok in kolen in ji dala pošteno lekcijo.

Nisem jezna. Če kar koli, potem sem utrujena. Znoj s čela mi kaplja na tla in z modro gobo ga sproti brišem.

Ravno sem hotela začeti jesti, ko me je poklicala. Vse sem že postavila na pladenj – vilice na levo stran krožnika, nož na desno stran. Prtiček sem preganila v obliko krone in ga odložila na sredo krožnika. Film sem ustavila na uvodni špici in ravno se je oglasil zvonček na pečici, ko je moj telefon začel divje vibrirati na mizi.

Ko bom prišla domov, bo hrana že hladna.

Vstanem in v umivalniku splahnem rokavice, toda ne snamem si jih. Ayoola gleda moj odsev v ogledalu.

»Truplo morava premakniti,« ji povem.

»Si jezna name?«

Morda bi normalna oseba bila jezna, toda kar jaz v tem trenutku čutim, je moreča potreba, da se znebim trupla. Ko sem prišla sem, sva ga odnesli v prtljažnik mojega avtomobila, tako da sem lahko ribala in brisala brez njegovega hladnega strmenja.

»Prinesi svojo torbo,« ji odvrnem.

Vrneva se do avtomobila in on je še vedno v prtljažniku in čaka na naju.

Na tretjem celinskem mostu v tem nočnem času skorajda ni prometa, in ker tam ni uličnih svetilk, je temno kot v rogu, toda če pogledaš čez most, lahko vidiš luči mesta. Odpeljeva ga tja, kamor sva odpeljali zadnjega – čez most in v vodo. Vsaj osamljen ne bo.

Nekaj krvi je pricurljalo na oblogo prtljažnika. Ayoola se zaradi občutka krivde ponudi, da jo bo počistila, toda jaz vzamem svojo doma narejeno mešanico ene žlice amonijaka ter dveh skodelic vode iz njenih rok in jo zlijem na madež. Ne vem, ali imajo v Lagosu tehnika za temeljit pregled prizorišča zločina, toda Ayoola madeža nikoli ne bi mogla očistiti tako učinkovito kot jaz.

BELEŽNICA

»Kdo je bil?«

»Femi.«

Zapišem si ime. Sva v moji sobi. Ayoola s prekrižanimi nogami sedi na kavču, glava ji počiva na blazini. Medtem ko se je okopala, sem jaz zažgala obleko, ki jo je nosila. Zdaj je oblečena v rožnato majico in diši po otroškem pudru.

»In njegov priimek?«

Namršči se in stisne ustnice, potem pa zmaje z glavo, kot da bi skušala ime spraviti nazaj v sprednji del svojih možganov. Ne deluje. Skomigne. Morala bi vzeti njegovo denarnico.

Zaprem beležnico. Majhna je, manjša od moje dlani. Nekoč sem si ogledala enega TEDx-ovih videov, v katerem je moški trdil, da mu je spremenilo življenje, ko je povsod s seboj nosil beležnico, v katero si je vsak dan zapisal en srečen trenutek. Zato sem kupila to beležnico. Na prvo stran sem napisala:

Skozi okno svoje sobe sem videla belo sovo. Od tedaj je beležnica večinoma prazna.

»Nisem jaz kriva, veš.« Toda ne vem. Ne vem, kaj misli s tem. Misli na svojo nesposobnost, da bi se spomnila njegovega priimka? Ali na njegovo smrt?

»Povej mi, kaj se je zgodilo.«

PESEM

Femi ji je napisal pesem.

(Pesmi se lahko spomni, toda ne more se spomniti njegovega priimka.)

*Izzivam te, da najdeš napako
v njeni lepoti
ali da pripelješ žensko,
ki bo lahko stala ob njej,
ne da bi venela.*

In dal ji jo je napisano na dvakrat prepognjen papir, ki je spominjal na naše srednješolske dni, ko so si otroci po razredu podajali ljubezenska sporočila. Zaradi vsega tega je bila ganjena (toda Ayoola je vselej ganjena ob čaščenju njenih odlik), zato se je strinjala, da bo njegova ženska.

Na dan, ko sta praznovala en mesec, odkar sta bila par, ga je zabolala v kopalnici njegovega stanovanja. Tega seveda ni nameravala. Bil je jezen, vpil je nanjo, da je na obrazu čutila njegovo po čebuli smrdečo sapo.

(Toda zakaj je imela pri sebi nož?)

Nož je bil za njeno zaščito. Pri moških nikoli ne veš, želijo, kar želijo in kadar želijo. Ni ga nameravala ubiti; želela ga je odgnati, toda on se ni ustrašil njenega orožja. Bil je višji od sto osemdeset centimetrov in njemu se je morala zdeti kot lutka, drobna, kot je bila z dolgimi trepalnicami in polnimi rožnatimi ustnicami.

(Njen opis, ne moj.)

Ubila ga je s prvim zamahom, zabolala ga je naravnost v srce. Toda potem ga je za vsak primer zabolala še dvakrat. Zgrudil se je na tla. Slišala je le še svoje dihanje in nič drugega.

TRUPLO

Ste že kdaj slišali to? Dve dekleti zakorakata v sobo. Soba je v stanovanju. Stanovanje je v tretjem nadstropju. V sobi je truplo odraslega moškega. Kako spravita truplo do pritličja, ne da bi ju kdo videl?

Prvič, zbereta potrebščine.

»Koliko rjuh potrebujeva?«

»Koliko jih ima?« Ayoola je stekla v kopalnico in se vrnila oborožena z informacijo, da je v njegovi omari za posteljnino pet rjuh. Ugriznila sem se v ustnico. Potrebovali sva jih veliko, toda bala sem se, da bo njegova družina morda opazila, da je edina rjuha, ki jo ima, tista na njegovi postelji. Za povprečnega moškega to ne bi bilo tako čudno – toda ta moški je bil pedanten. Knjige na njegovi knjižni polici so bile urejene po abecedi po avtorjih. Njegova kopalnica je bila založena z vsemi mogočimi čistilnimi pripomočki. Kupil je celo isto znamko

razkužila kot jaz. In njegova kuhinja se je svetila. Ayoola nekako ni sodila tja – bila je plesen v drugače čistem življenju.

»Prinesi tri.«

Drugič, počistita kri.

Z brisačo sem popivnala kri in jo ožela v umivalnik. Ta postopek sem ponavljala, dokler tla niso bila suha. Ayoola se je motala naokoli in se prestopala z ene noge na drugo. Nisem se zmenila za njeno nestrpnost. Veliko dlje traja, da se znebiš trupla, kot pa da se rešiš duše, še posebej če nočeš za seboj pustiti nobenega dokaza o umazanem delu. Toda moj pogled je neprestano begal do zgrbljenega trupla, ki je bilo prislono ob steno. Svojega dela nisem mogla opraviti temeljito, dokler se ne znebiva trupla.

Tretjič, preobrazita ga v mumijo.

Rjuhe sva razprostrli na zdaj suha tla in ona ga je zavila vanje. Jaz se ga nisem želela dotikati. Pod belimi rjuhami sem lahko razločila truplo. Videti je bil kot človek, ki bi lahko preživel nekaj vbodnih ran, toda tako sta bila videti tudi Ahil in Cezar. Škoda je bila, da bo smrt posušila njegova široka ramena in izklesane trebušne mišice, dokler za njim ne bo ostalo drugega kot kosti. Ko sem prvič stopila v kopalnico, sem trikrat potipala njegov srčni utrip, nato še trikrat. Čisto lahko bi spal, ker je bil videti tako spokojen. Glavo je imel globoko sklonjeno, s hrbtom je bil naslonjen na steno, noge je imel postrani.

Ayoola je sopihala in puhala, ko je potiskala njegovo truplo med rjuhe. Obrisala si je znoj s čela in na njem pustila sled krvi.

Eno stran rjuhe je potegnila čezenj, da ga ni bilo več videti. Potem sem ji ga pomagala zakotaliti in ga tesno oviti v rjuhe. Vstali sva in ga pogledali.

»In kaj zdaj?« je vprašala.

Četrtrič, premaknili sta truplo.

Lahko bi uporabili stopnice, toda predstavljala sem si naju, kako nosiva nekaj, kar je bilo že na prvi pogled povsem očitno grobo zavito truplo, in pri tem koga srečava na poti. V mislih sem preletela nekaj možnih razlag ...

»Malo sva se pošalili z bratom. Globok spanec ima in spečega ga bova odnesli drugam.«

»Ne, to ni pravi človek, za kakšni naju pa imate? To je lutka.«

»Ne, gospa, to je le vreča krompirja.«

Predstavljala sem si, kako se bodo oči moje nejeverne priče razširile od strahu in bo ta stekla na varno. Ne, stopnice niso prišle v poštev.

»Peljati se bova morali z dvigalom.«

Ayoola je odprla usta, da bi nekaj vprašala, potem pa je zmajala z glavo in jih ponovno zaprla. Ona je opravila svoje, preostanek dela je prepustila meni. Dvignili sva ga. Pri tem bi morala uporabiti kolena in ne hrbta. Čutila sem, kako je nekaj počilo, in izpustila sem svoj konec trupla, ki je z zamolklim udarcem pristalo na tleh. Sestra je zavila z očmi. Ponovno sem ga prijela za stopala in odnesli sva ga do vrat.

Ayoola je stekla do dvigala, pritisnila gumb, pritekla nazaj in še enkrat poprijela za Femijeva ramena. Jaz sem pokukala iz

stanovanja in se prepričala, da na podestu ni nikogar. Zamikalo me je, da bi zmolila, da bi prosila, naj bodo vsa vrata zaprta, ko se bova od vrat odpravili do dvigala, toda dokaj prepričana sem, da so to tiste vrste molitev, ki jih *ne* usliši. Zato sem se namesto tega zanesla na srečo in na hitrost. Tiho sva oddrsali čez kamnita tla. Dvigalo je zacingljalo ravno pravi čas in odprlo svoja usta za naju. Umaknili sva se na stran, jaz pa sem se prepričala, da je dvigalo prazno, nato sva ga odnesli vanj, ga potisnili v kot, stran od takojšnjega razgleda.

»Prosim, zadržite dvigalo!« je zaklical glas. S koticom očesa sem videla Ayoolo, ki je že hotela pritisniti gumb, na tistega, s katerim prepričam, da bi se vrata zaprla. Udarila sem jo po roki in hitro začela pritiskati gumb za pritličje. Ko so se vrata dvigala zaprla, sem ujela pogled na razočaran obraz mlade matere. Počutila sem se nekoliko krivo – v eni roki je nosila otročička, v drugi pa vrečke – toda nisem se počutila dovolj krive, da bi tvegala ječo. Poleg tega pa, kaj jo je prijelo, da se je ob tej uri motala naokoli z otrokom v naročju?

»Kaj je narobe s tabo?« sem zasikala Ayooli, čeprav sem vedela, da je bil njen gib instinktiven, verjetno je šlo za enako impulzivnost, zaradi katere je v moškega zarinila nož.

»Moja napaka,« je bil njen edini odgovor. Pogoltnila sem besede, ki bi se kmalu izvile iz mojih ust. Zdaj ni bil pravi čas.

V pritličju sem Ayoolo pustila, da straži truplo in zadrži dvigalo. Če bi kdor koli prišel proti njej, bi morala zapreti vrata in se odpeljati do najvišjega nadstropja. Če bi kdor koli skušal

MOJA SESTRA, SERIJSKA MORILKA

poklicati dvigalo v katero od nadstropij, je morala zadržati vrata dvigala. Stekla sem do svojega avtomobila in ga zapeljala do stranskih vrat stanovanjskega bloka, kjer sva iz dvigala zvezleki truplo. Srce mi je nehala razbijati v prsih šele, ko sva zaprli prtljažnik.

Petič, uporabili sta belilo.

HALJE

Administracija v bolnišnici se je odločila spremeniti halje medicinskih sester iz belih v blede rožnate, kajti bela je vse bolj spominjala na svetlo rjavo. Toda jaz vztrajam pri svoji beli barvi – še vedno je videti kot nova.

Tade to opazi.

»V čem je tvoja skrivnost?« me vpraša, ko se dotakne roba mojega rokava. Zdi se, kot bi se dotaknil moje kože – skozme zaplava vročina. Izročim mu kartonček naslednjega pacienta in se skušam domisliti načina, kako podaljšati pogovor, toda v resnici ni nobenega načina, da bi čiščenje zvenelo seksi – razen če v bikiniju čistiš športni avtomobil.

»Google je tvoj prijatelj,« rečem.

Zasmeje se in pogleda na kartonček, potem zaječi.

»Ponovno gospa Rotinu?«

»Mislim, da preprosto rada vidi tvoj obraz, doktor.« Zazre